

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Adamantio. 141.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

Philip. 2. mui: verū cūm & cælestium , & terre-
strium,& infernorum Dominus esset; nec
supera reliquit,& ad nos accessit: Imò etiā
ad inferos usque profectus est ut per om-
1. Pet. 3. nia grassatus, vndique omnia in salutem
assereret: in terra nimis eos, qui viuunt,
ac victuri sunt, renouans: infra terram au-
tem, eos, qui illic tenebantur, à mortis ty-
rannide abstrahens.

Zofimo. 140.

Iobn. 4. Humilis & abiecta Zofime, hora extre-
ma est: quid ut in vita primordiis ignavia
torpes? Messis tibi aduenit, alba est regio
ad excisionem: quid, tanquam adhuc in
semente sis, incuria laboras? Capitis tui
pili finem tuum te doceat. Quid est quod
diuturnum tempus te finem tuum perspi-
cere minimè docuit? Iudex cum terrore
accedit: quid tu opera tua ad collectionē
non præparas? Crapulæ indulgere define:
aliquando saltem resipisci. Ne diuinam
lenitatem ludibrio habeas, cum temulen-
2. Petri. 3. tis edens ac bibens. Deus venire non mo-
Matt. 24. ratur, ut existimas: verū tūm accederet,
cūm tu ignorabis. Ac deinceps iam te ex
hac temulentia emergere oportet, saltem
metu coercitum & castigatum.

Adamantio. 141.

Dic ad Iudæum, qui de diuina incar-
natione tecum altercatus est, negātque
fieri posse ut natura humana citra com-
plexum venereum ac semen pariat: Haud
nouum ac mirum videri debet, si cum om-
nibus legis mysteriis ac dogmatibus hoc
quoque ignoras. Nam qui ipsam legi
præludia, quæ perspicua & aperta sunt,
minimè cognoscere potuisti, quoniam
pacto in abditum ipsius penetrare prospic-
cere queas? Scriptum est enim: immisit
Deus soporem in Adam: cūmque obdor-
misset, tulit vnam de costis eius, & reple-
uit carnem pro ea. Et ædificauit Dominus
Deus costam quam tulerat de Adā, cūm
priùs ipsum Adā è terra creasset. En igi-
Genes. 2. tur vir è terra, & mulier ex viro: & uterque

υπάρχων, καὶ τὸν ἐπεραῖσι, καὶ τὸν
ἐπιγείων καὶ τὸν καὶ λαζούσιν, δὲ τὰ
ἄνω κατέλιπε, καὶ περιῆρμας παρε-
γένετο. ἐπὶ καὶ τῷ ἀδεῖ θεοφόρον,
ἴνα τοῦ πάντων γενόμενος, πάντοτε
τὰ πάντα αἰσθοῦσι. οὐτὶ γὰς μὲν
τοὺς σῶντας καὶ ζητούμενος αἰσθού-
μενος. Τὸν γὰς δὲ τὸν κρατεύμενος
τὸν θανάτου πύραυλον ἀφαρέψαμεν.

Ζωσιμῶ. ρμ.

Ταπεινὲ Ζωσιμὲ, ἐχάτησε. οὐτὶ πί-
ως ἀρχὰς ἔχει τοῦ ζῆν φαντασίας. οὐθε-
ντος σοι παρέτηκε: λευκὴ οὐτὶ κα-
ρεῖ περιτομή. οὐ πάσῃ τῷ περιρρά-
ματελεῖ: οὐτὶ γέρες σε τὸ πέλος διδασ-
κεπόσαι. οὐδὲ μακρόστερος γεόνος τὸ πέ-
ρας συνορεῖσθαι ἐπαύδευσεν. οὐ κρι-
τῆς ἐμφόβος τοῦ θεοῦ ηὔτηται πίσχεις: ιμφίσεις
μάζεις τὰ ἔργα σου περιέ τὴν οἰστα-
σιν. παῦσαι κρυπταλῶν. οὐ τοιούτοις
οὐδὲ μὲν καταγέλα τῆς θείας μαχρ-
θυμίας, ἐδίσιαν καὶ πίναν μετά τὴν με-
θυόπαν. οὐδὲν ζει εἰλθεῖν κακείσι σου,
οὐ νομίζεις. αλλὰ τοτε τοῦ θεοῦ ηὔτηται
οὐτε σὺ οὐ γνώσκεις. καὶ γέρες σε λοιπὸν
αἰσθανται, καὶ σκέψεις τῷ φύσει συ-
φροκοθένται.

Αὐδαμαντίῳ. ρμα.

Εἰπὲ τῷ ιουδαϊσι τῷ περίστερον
θέρητι πελεῖ τῆς θεάς σαρκάσεως, καὶ
λέγοντι, οὐ πάδινατόν οὐτὶ φύσις αἱρετ-
πέα δίχα σιανούσια καὶ στέρματος τε-
κεῖν. οὐ πούδεν ξένον, οὐ καὶ τούτο ὅπ-
γνοεῖς, μετὰ τὸν πάντων τὸν τὸν μετά
μετανοίαν καὶ δογμάτων. οὐ γάρ εἰθέως
τὸ περούμα τῷ νόμῳ καταμαθεῖν
μηδικθεῖς, οὐ πίδηλα οὐτακτοφηνοί,
πῶς δινάσαι εἰς τὴν ζωόχυφον αὐ-
τοῦ διδένται θρησκευταῖς Συθρ. γέρε-
πιαι γάρ οὐ πεπέβαλεν οὐ θεός οὐταστοι
οὐτὶ τὸν Αδάμ, καὶ οὐπιστε, καὶ οὐλαζε
μέναν τὸν πλευρὸν αὐτοῦ, οὐ αὐτοπλή-
ρωσε σάσκειαν αὐτὸν τὴν καὶ αὐτοδημη-
σε τὸν πλευρὴν οὐ ἐλαβεν οὐτὸ τοῦ
Αδάμ

Epistolæ.

57

Ἄδαμ εἰς γυναικεῖα, πρότεροι καπίσας ἀπὸ τοῦ χρόνου Αδάμα μὲν οὐν διανήρ οὐκ τῆς γῆς, καὶ οὐ γυνὴ οὐκτοῦ ἀγρός, καὶ αἱμότεροι τῆς σωμάτιας χρέεις ἐστεί οὐδὲ ἐπώφελει οὐ γυνὴ χρέος τῷ αὐτρί, οὐκ τῆς πλευρᾶς αὐτῷ δίχα απορίς. Ταῦτα, τύποι ἀπέπτονται μάτηρ τῷ κυρίῳ, αὐτὸν δίχα απόριματος ἀποδύναται σισαρικαλύμνον. Οὐκ ἔστι γνῶν τῇ φύσει ἀδικίατον. ἀλλ' ὥστε οὐκτὸν τὸν φραστοπλάσταν ἡμίγενον τὸν τῆς δεκαποτικῆς οἰκογένειας τετέλεσθο. εἰ καὶ τὰ παρερμένα τῷ πόνῳ τῷ τῷ φέρετε. ἀκαγίνωσκεν, οὐδὲ γνώσκεν τὸ βέβλει, μηδὲ ἀκαγίνωσκεν, οὐδὲ μηδὲ γνώσκεν τὸν αγνοῶσκεν.

Εἴρωνι χολαργικῷ. ριβ.

Κατέλαβε τὸν τὸν ἔχαπάν, οὐν οἰκοδιμον, νεώτερος, καὶ ἀντυχθεὶ τῷ τῷ τῷ θύραν φυλάσσοντι, προσέειπε γενέσθαι κέισθαι. οὐδὲ δέ ἐτοίητο ἡ ἡμετέρα συνίδεια πάντας οἵκοις προσέθεται, καὶ δεξιῶν μεταδιδόναι οὐλίδας καὶ αἰαπάνσεως, εἰσεκλίθει καὶ προνήσις προσδιάσιος ἐφ' ἐδάφεις ἐγένετο, οὐδὲν ἐπίπον προστὰ καλύπται πολλά. ἐπειδὴ δὲ ἐγώ καὶ χειρὶ ἀντελαβόμην, καὶ συμβαλέθηται τὸν διωάμειν ὑπεχόμην, καὶ δεσπιστεῖται, καὶ τότε γένεται ἕρθητος, οἰκέτης μήδη φησι ἐναντίον μέτερος, πλάσματο δὲ ἐξ ἀγνοίας ἐπιπλωνευταὶ κρέπτοι οὐδὲ σύνομοι, μέλαγνώσεως. καὶ τὸ μήδη πρώτῳ τὸν ἐξέπληξεν οὐ γέροιμι οἰκέτην ἔχειν τὸν φιλόχερον εἴρωνα, οὐδὲ ταπιὸν καίσιν τὸν παντας ἐλευθερώσασαν τὸ δευτέρου δὲ ηνίασεν ἐπειδὴ πάντα ἀμάρτινα παρέχεται προαξάντων καὶ δευτερόμηνος ἀφίέναι ἀλλήλοις παρεῖται τοῖς, οὐκελεύθητοι μήδη μίδαξατος, καὶ ποιόταντος οὐ ποιόταντος μήδη, οὐδὲ μή ἀφῆτε τὰ παρεπιώματα τοῖς αὐθρώποις. οὐδὲ οὐδὲν ἀφίσθι παληρύματος οὐράνιος τὰς ἀμαρτίας οὐδέποτε ποιόταντος δὲ οὐ τῷ τῷ πόνῳ καὶ τὸν πελάρην

sine concubitu. Quoniam igitur mulier *Quo pactum velut debito quodam astricta erat viro, ut mulier id quæ ex ipsius costa citra concubitum existisset, Domini mater illud persoluit, eum videlicet absque vlla seminis profusione incarnatum reddens. Quare hoc naturæ minimè impossibile est: verū quod prius in primis iam parentibus contigerat; hoc in dominica quoque incarnatione conformatum est: etiam si alioqui noua & admiranda huic partui debebatur. Lege igitur, ut intelligas. Sin autem intelligere nō vis, ne quidem lege: ne condemnneris, velut i-*

Frustra legit qui non intelligit.

Ironi Scholastico. 142.

Ad solitudinem hanc, quam incolimus, iuuenis quidam venit: nactusque ianitorē, ut sibi ad me adeundi potestas fieret, rogauit. Ut igitur pro meo more omnes domo admittere, ac commodum ipsis colloquium & quietem impertire paratus sum, accersitus est. Ille autem statim humili seipsum prostrauit, nullum verbū prius locutus, quam ingentem vim lachrymarū profundisset. Posteaquām autem ego, & manus eum prehendissem, & me ipsi pro mea virili opem laturum esse promissem, & quisnam esset, atque quanam re opus haberet, quæsiuissim, famulum tuum se esse dixit: in huiusmodi autem peccatum ex ignorantie incidisse, quod omnē, ut existimat, resipiscentiam superaret. Ac primò quidem admiratione me affecit. Neque enim Christi amantem Ironem, cui cognitam & exploratam eam gratiani habeat, quæ omnes in libertatem vindicauit, famulum ullum habere arbitror. Deinde autem mœorem mihi attulit. Siquidem peccatum omne, etiam ab iis, qui id admirerint repetitum, aliij aliis mutuo remittere à Christo iussi sumus. Id enim ille, & docuit, & fecit. Docuit, inquam, his verbis, Nisi remiseritis peccata hominibus, nec Pater vester qui in cælis est, remittet vobis *Matt. 6.*